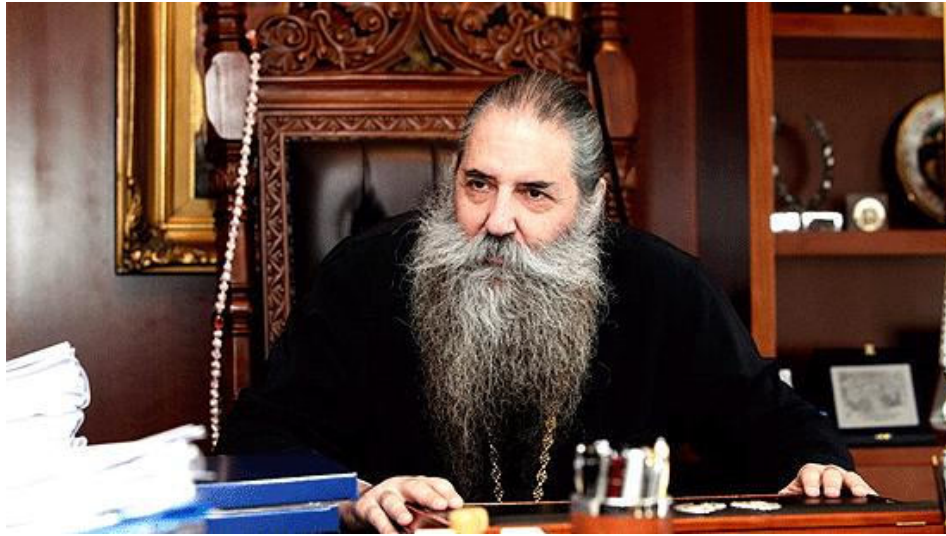

**Επισημάνσεις στην Νομοθετική πρόθεση της Κυβέρνησης
για συμφωνία Εκκλησίας-Πολιτείας
του Μητροπολίτου Πειραιώς Σεραφείμ.**

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ
ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΠΡΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΓΙΑ
ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ - ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Τήν Τρίτη 12/2/2019 ὁ Ἐξοχώτατος Ὑπουργός Παιδείας, Θρησκευμάτων καί Διά Βίου Μάθησης καί ὁ Γεν. Γραμματέας τῆς Κυβερνήσεως κατέθεσαν στήν ὑπό τῆς Διαρκοῦς Ἱ. Συνόδου ὀρισθεῖσα Ἐπιτροπή τό Σχέδιο Ὑλοποίησης τῆς Συμφωνίας Πολιτείας- Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο διαλαμβάνει τά ἀκόλουθα: «1. Σύνοψη, 2. Ανάλυση, 2.1 Ἡ σημασία τῆς νομοθετικῆς κύρωσης τῆς Συμφωνίας, 2.2 Ὑφιστάμενη κατάσταση καί κίνδυνοι αὐτῆς, 2.3 Περιεχόμενο τῆς Συμφωνίας (ιδίως ὡς πρὸς τὸ μισθολογικὸ σκέλος), 2.4 Αποτίμηση τῆς Συμφωνίας».

Μέ τήν κατάθεση τοῦ κυκλοφορηθέντος ἤδη σχεδίου ὑλοποίησης διακριβώνεται ὅτι τό περιεχόμενο τῆς προτεινομένης ἀπὸ τήν Κυβέρνηση νομοθετικῆς πρωτοβουλίας στό συγκεκριμένο θέμα δέν ἀφίσταται οὐσιωδῶς ἀπὸ τά 15 σημεῖα τοῦ προσυμφώνου Πολιτείας- Ἐκκλησίας, πού ἀνεκοινώθη ἀπὸ τόν Ἐξοχώτατο κ. Πρωθυπουργό στό Μέγαρο Μαξίμου τήν 6/11/2018. Ὡστόσο ὁ νομικός προσδιορισμός τῆς μισθοδοσίας τῶν Κληρικῶν καί Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων ἀπὸ «ἐπίδότηση» ὅπως προέβλεπε τό προσύμφωνο στό σημεῖο 4 προσδιορίζεται «ὡς ἀφηρημένη ἀποζημίωση γιὰ τίς πλημμελῶς ἀποζημιωθείσες ἀπαλλοτριώσεις τοῦ παρελθόντος (μέχρι τὸ 1939)» καί

αυτό διότι άντελήφθη ή Κυβέρνηση, αυτό πού έπισημειώσαμε στίς 16/11/2018 ότι τό Ένωσιακό δίκαιο δέν άποδέχεται τήν μετατροπή τής μισθοδοσίας σέ έπιδότηση διότι προσβάλλεται τό έπικρατοϋν στήν Ε.Ε. δίκαιο τοϋ άνταγωνισμοϋ. Χαρακτηριστικῶς παρουσιάσαμε τήν άπόφαση 27/6/2017 (G74/16) τοϋ Τμήματος μείζονος σύνθεσης τοϋ Δικαστηρίου τῶν Εϋρωπαϊκῶν Κοινοτήτων τοϋ Λουξεμβούργου, πού άφοροϋσε στήν Άδελφότητα Congregacionde Escuelas Pias Provincia Betania τής Ρωμαιοκαθολικῆς «Έκκλησίας», ή όποία κατόπιν συμφωνίας τοϋ Ίσπανικοϋ Δημοσίου καί τοϋ Κράτους τοϋ Βατικανοϋ στίς 3/1/1999 έπιδοτεΐτο ύπό μορφή φορολογικῆς άπαλλαγῆς τοϋ Ίσπανικοϋ Δημοσίου ύπέρ τῶν άκινήτων τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, έκρινε ότι αυτό συνιστᾶ άπαγορευμένη κρατική ενίσχυση δυνάμει τοϋ άρθρου 107 παρ. 1 τῶν Συνθηκῶν τῶν Εϋρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, διότι άσχετα άν ή Άδελφότητα δέν έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα καί έπιδιώκει φιλανθρωπικούς σκοπούς, έφαρμόζονται οί συνθήκες πού διέπουν τό δίκαιο τοϋ άνταγωνισμοϋ, διότι θεωρεΐται ότι άνταγωνίζεται καί άλλους πού έπιδιώκουν καί αυτοί φιλανθρωπικό σκοπό καί δέν έπιδοδοϋνται. Έπομένως ή μισθοδοσία μέ μορφή έπιδότησης σύμφωνα μέ τό Εϋρωπαϊκό Δίκαιο εΐναι μή άποδεκτή, γεγονός πού δέν εΐχε ληφθῆ ύπ' όψιν από τό προσύμφωνο Πολιτείας-Έκκλησίας.

Άνιδρύεται έπομένως πρός πληρεστέρα διευκρίνηση τό θέμα εάν ήμισθοδοσία πού θά χορηγεΐται από τό προτεινόμενο πρός ίδρυση μέ τό σχέδιο ύλοποίησης, Ταμείο Μισθοδοσίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, μέ λογαριασμό τηρούμενο στήν Τράπεζα τής Ελλάδος, τό όποιο θά διαχειρίζεται τήν μισθοδοσία τοϋ Κλήρου, στό όποιο καταβάλλεται έτησίως από τό Κράτος, σέ άναγνώριση τῶν ύποχρεώσεων πού άπορρέουν από τήν Συμφωνία ή δαπάνη μισθοδοσίας τοϋ αριθμοϋ τῶν σήμερα μισθοδοτουμένων Κληρικῶν τής Έκκλησίας τής Ελλάδος (Σύνοψη 1.2.) χαρακτηρίζεται από τό Ένωσιακό δίκαιο, ως έπίδομα ή έπιδότηση άσχετώς εάν στήν Συμφωνία αναφέρεται ως «άφηρημένη άποζημίωση» (Άνάλυση β'). Έπομένως μία πρώτη αναγκαία προϋπόθεση όρθῆς έκτιμήσεως τοϋ σχεδίου ύλοποίησης εΐναι ή γνωμοδότηση από τό Νομικό Τμήμα τής Commission καί τοϋ Δικαστηρίου τῶν Εϋρωπαϊκῶν Κοινοτήτων τοϋ Λουξεμβούργου, σχετικῶς μέ τό έν λόγω ζήτημα.

Τό σχέδιο ύλοποίησης προσδιορίζει (Άνάλυση β') τήν «μισθοδοσία τοϋ Κλήρου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος μέ πόρους πού ή Έκκλησία θά λαμβάνει κατ' έτος από τήν Πολιτεία ως άφηρημένη άποζημίωση» για τίς

«πλημμελῶς ἀποζημιωθείσες ἀπαλλοτριώσεις τοῦ παρελθόντος μέχρι τοῦ 1939» καί ἐπομένως προϋπόθεση τῆς νομικῆς ἐπάρκειας τῆς τυχόν συναφθησομένης Συμφωνίας ἀνιδρύεται ὁ προσδιορισμός τοῦ ὕψους αὐτῆς τῆς ἀποζημιώσεως, τήν ὁποίαν ὀφείλει ἡ Πολιτεία στήν Ἐκκλησία «ἀναγνωρίζουσα τήν ὑποχρέωσή της γιά τίς πλημμελῶς ἀποζημιωθείσες ἀπαλλοτριώσεις τοῦ παρελθόντος μέχρι τό 1939»διότι ὁ νομικός προσδιορισμός «ἀφηρημένη ἀποζημίωσι» σέ μία Σύμβαση Πολιτείας-Ἐκκλησίας εἶναι ἀπαράδεκτος καί δέν διασφαλίζει τήν Ἐκκλησία ἀπό μελλοντική ἀμφισβήτηση τοῦ ὕψους τῆς ἀποζημιώσεως, ἡ ὁποία θά πρέπει νά προσλάβῃ τόν χαρακτήρα τῆς ποινικῆς ρήτηρας πού θά διασφαλίζει πλήρως τήν Ἐκκλησία σέ περίπτωση τυχόν καταγγελίας ὑπό τῆς Πολιτείας τῆς συναφθείσης Συμφωνίας. Ἡ ἀναφορά στό Σχέδιο ὑλοποίησης (2.1 Ἡ σημασία της νομοθετικῆς κύρωσης της συμφωνίας) ὅτι «τα συμφωνηθέντα και κυρωθέντα με νόμο δεν θα είναι πλέον δυνατόν να τροποποιηθούν στο μέλλον μονομερῶς με νόμο τοῦ Κράτους» παραβλέπει τό γεγονός ὅτι ὅταν μέ τήν Σύμβαση τῆς Βιέννης προβλέπεται ἡ δυνατότης καταγγελίας διεθνῶν Συμφωνιῶν μεταξύ Κρατῶν, πόσο μᾶλλον ὑφίσταται νομικῶς ἡ δυνατότης τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου νά καταγγεῖλῃ μονομερῶς τήν Συμφωνία μέ τήν ἐπίκληση ὅτι ἐξεπλήρωσε τήν συγκεκριμένη ὑποχρέωση πού ἀνίδρυσε ἡ «ἀφηρημένη ἀποζημίωση» ἢ ὅτι δέν ὑφίσταται πλέον δημοσιονομικός χῶρος διά τήν ἐκπλήρωσί της;

Κατά ταῦτα αὐστηρά προϋπόθεση τοῦ σχεδίου ὑλοποίησης εἶναι ἡ ἀνάθεση ὑπό τῶν δύο μερῶν Πολιτείας-Ἐκκλησίας σέ δύο τουλάχιστον διεθνεῖς ἐκτιμητικές ἐταιρεῖες realstate τῆς μελέτης τοῦ οἰκονομικοῦ μεγέθους τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας πού ἀπό τό 1833-1939 ἀπαλλοτριώθηκε «πλημμελῶς ἀποζημιωθείσα», ὅπως συνομολογεῖται ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου (Ἀνάλυση β').

Διά τήν ἀντίληψη τοῦ συγκεκριμένου θέματος πρέπει νά συνεκτιμηθῇ ὅτι τό 1994, ὁ Ν. 1700/1987 πού θεωρήθηκε συνταγματικός ἀπό τά Ἐθνικά Δικαστήρια ὁδήγησε σέ καταδίκη τῆς Ἑλλάδας καί κρίθηκε ἀντίθετος στήν Εὐρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΣΔΑ, 1ο Πρόσθετο Πρωτόκολλο, ἄρθρο 1, Προστασία περιουσίας) μετά τήν προσφυγή 5 ἱερῶν Μονῶν (Ἄνω Ξενιάς Βόλου, Ἁγίας Λαύρας Καλαβρύτων, Μεταμορφώσεως Σωτήρος Μετεώρων, Χρυσολεοντίσσης Αἰγίνης καί Μ. Σπηλαίου Καλαβρύτων) πού δέν ὑπέγραψαν τή σύμβαση τῆς 11/5/1988 καί 3 ἱ. Μονῶν (Ἄσωμάτων Πετράκη, Ὀσίου Λουκᾶ Βοιωτίας καί

Φλαμουρίου Βόλου) πού υπέγραψαν τήν σύμβαση τοῦ 1988. Μέ τήν υπ' αριθμ. 10/1993/405/483-484 Απόφαση τοῦ ΕΔΑΔ οἱ μονές πού δέν υπέγραψαν τήν σύμβαση ἐδικαιώθησαν, ἐνῶ οἱ 3 μονές πού υπέγραψαν τήν σύμβαση ἀπερρίφθη ἡ προσφυγή τους.

Μέ βάση τά ἀνωτέρω ἀναγνωρίζεται ἀπό τό Σχέδιο ὑλοποίησης (Ἀνάλυση α' καί β') ὅτι μέχρι τό 1939 τό Κράτος ἀπέκτησε ἐκκλ. Περιουσία τήν ὁποία πλημμελῶς ἀποζημίωσε, πού εἶναι μὲν ἀξιόλογη παραδοχή, ἀλλά καί αὐταπόδεικτη ἀφοῦ προκύπτει ἐκ τῶν Νομικῶν κειμένων τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, γιά τήν δήμευση καί ἀπαλλοτρίωση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς (μοναστηριακῆς) περιουσίας, ἡ ὁποία κατά τό 1833 ἀφοροῦσε στό 1/3 τῶν ἀπελευθερωθειῶν γαιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Σημειωτέον ὅτι μέ πρόσφατο Νόμο περιέρχεται στίς Ἰ. Μητροπόλεις ἡ περιουσία τῶν διαλελυμένων Ἰ. Μονῶν καί ἐπομένως ἡ περιουσία τῶν 429 Μονῶν πού διέλυσε καί δήμευσε ἡ Βαυαρική Ἀντιβασιλεία χωρίς σχετικό Νόμο, ἀλλά μέ ἀρπαγή ἀπό τήν 7μελῆ ἐπιτροπή πού ὄρισε καί διακατέχει σήμερα ἡ Ἑλληνική Πολιτεία εἶναι ἀπαιτητή, ἀπό τίς Ἱερές Μητροπόλεις καί τό ὕψος της δυσθεώρητο, ὅταν ληφθεῖ υπ' ὄψιν ὅτι οἱ 8 Μονές πού προσέφυγαν στό ΕΔΑΔ ζητοῦσαν τό ποσόν τῶν 7.640.255.213.120 δραχμῶν καί τό 1997 ἐπεδικάσθη στίς πέντε δικαιωθεῖσες Μονές τό ποσόν τῶν 3.000.000.000.000 δραχμῶν ἢ 8.800.000.000 Εὐρώ. Ἀντιλαμβάνεται κανεῖς τό ἱλιγγιῶδες ὕψος τοῦ ποσοῦ πού ὀφείλει ἡ Ἑλληνική Πολιτεία στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιά τήν περιουσία τῶν 429 Μονῶν πού προσδιορίζεται στό 1/3 τῆς ἀπελευθερωθείσης τό 1833 χώρας καί τῆς ὑπολοίπου περιουσίας τῆς Ἐκκλησίας ἕως τό 1939 πού ἀπηλλοτριώθη «πλημμελῶς ἀποζημιωθείσα».

Ἐπομένως εἶναι προϋπόθεση *sine qua non* ἡ ἐκτιμητική διαδικασία τῆς ἀναγνωριζομένης ἀπό τήν Ἑλληνική Πολιτεία ὡς «πλημμελῶς ἀποζημιωθείσης καί ἀπαλλοτριωθείσης Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας κατά τό παρελθόν» (Ἀνάλυση α') καί ὁ καθορισμός ρήτρας πού θά ἐπιβαρύνει ἀποτρεπτικά τό Ἑλληνικό Δημόσιο, σέ περίπτωση τυχόν κα-ταγγελίας τῆς συμβάσεως.

Δυστυχῶς γιά τό Ἑλληνικό Δημόσιο ὑφίσταται χεῖριστο προηγούμενο ἀφερεγγυότητός του, πού καθιστᾷ ἀναπόδραστα ἐπιβεβλημένη τήν παραπάνω διαδικασία καί τόν καθορισμό ποινικῆς ρήτρας γιά τήν τυχόν συναφθησομένη Σύμβαση. Εἰδικώτερα ἡ ἀφερεγγυότης τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καί ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἀνωτέρω προϋποθέσεως ἀποδεικνύεται πασίδηλα μέ τήν σύμβαση τῆς 18/9/1952 μεταξύ Ἐκκλησίας καί Ἑλλη-

νικοῦ Δημοσίου ἢ ὁποῖα κυρώθηκε μέ τό ΒΔ 26/9/1952 (ΦΕΚ 289Α΄) μέ τήν ὁποῖα παρεχώρησε ἡ Ἐκκλησία 770.000 στρέμματα Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας γιά τήν ἀποκατάσταση ἀκτημόνων καί ἐμπεριστάτων ἀπό τόν ἐμφύλιο πόλεμο καί ἔλαβε σέ ἀντιστάθμισμα κάτω ἀπό τό 1/3 τῆς ἀξίας τῆς παραχωρηθείσης περιουσίας 164 ἀκίνητα, μέ τόν πρόσθετο ὄρο τῆς μή φορολογήσεως τῶν εἰσοδημάτων τους. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμος στό πόνημά του «Ἐκκλησιαστική περιουσία καί μισθοδοσία τοῦ κλήρου» (2012) γράφει τά ἑξῆς: «Οἱ ἐκκλησιαστικές ὑπηρεσίες ὑποστήριζαν ὅτι τά ἀστικά ἀκίνητα τά παραχωρούμενα ὑπό τοῦ Δημοσίου πρὸς τήν Ἐκκλησίαν βρέθηκαν ἀντί 164, 60, γιατί ἀπό αὐτά ἄλλα ἦσαν ἀνύπαρκτα, ἄλλα δέν ἀνήκαν κατά κυριότητα στό Δημόσιο, ἄλλα εἶχαν ἤδη διατεθεῖ πρὸς δημόσιες ὑπηρεσίες πρὸ τῆς συμβάσεως. Ἄλλα ἦσαν μή ἄρτια καί οἰκοδομήσιμα ἢ ρυμοτομούμενα ὑπό ὁδῶν ἢ μετατρεπόμενα σέ πράσινο, πλατεῖες, κοινόχρηστους χώρους, ἄλλα ἐπίδικα καί βεβαρυμένα». Τό Ἑλληνικό Δημόσιο παρά ταῦτα εἶχε τήν ἀνεντιμότητα καί ἀφερεγγυότητα νά καταστρατηγήσει καί τόν πρόσθετο ὄρο περί μή φορολογήσεως τῶν εἰσοδημάτων τους καί ὅταν προσφάτως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος προσέφυγε κατά τῆς καταστρατηγήσεως καί τῆς μονομεροῦς ἀθετήσεως τῆς συμβάσεως στό ΣτΕ, τό Β΄ Τμῆμα μέ Πρόεδρο τήν Ἀντιπρόεδρο κ. Μαίρη Σάρπ καί εἰσηγήτρια τήν Σύμβουλο Ἐπικρατείας κ. Εὐ. Νίκα μέ τρεῖς ἀποφάσεις του 1731-1732-1733/2018 ἔκρινε ὅτι «καλῶς» τό Ἑλληνικό Δημόσιο καταστρατήγησε τήν Σύμβαση τοῦ 1952 καί ὅτι «καλῶς» ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑποχρεώθηκε νά καταβάλει γιά τήν ἐκμίσθωση τῶν 60 τελικά ἀστικῶν ἀκινήτων τῆς Συμβάσεως φόρο εἰσοδήματος 2.900.000 Εὐρώ γιά τήν περίοδο 2011-2013 μέ τό «ἐπιχείρημα» ὅτι ἡ ἀπαλλαγή ἀπό τόν φόρο πού προβλεπόταν ἀπό τό 1952 μέ τό ΝΔ 2185/1952 γιά τά Νομικά Πρόσωπα, καταργήθηκε τό 1971 μέ τό ΝΔ 1077/1971. Ἐπομένως κατόπιν αὐτοῦ τοῦ προσφάτου καί αὐταποδείκτου γεγονότος τῆς ἀφερεγγυότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου πῶς μπορούμε νά τό ἐμπιστευτοῦμε χωρίς τήν πρόνοια καί τήν πρόβλεψη ρήτρας γιά τήν τυχόν καταγγελία ἢ ἀθέτηση τῆς συμφωνίας μέ τήν ἐπίκληση τυχόν ἐλλείψεως δημοσιονομικοῦ χώρου γιά τό Ταμεῖο Μισθοδοσίας τῆς Ἐκκλησίας;

Μέ τό Σχέδιο ὑλοποίησης τῆς Συμφωνίας Πολιτείας-Ἐκκλησίας (Ἀνάλυση β΄ καί στό 2.4.1 Ἀποτίμηση Συμφωνίας) «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παραιτεῖται ἀπό κάθε περαιτέρω ἀξίωση σχετικά μέ τίς συγκε-

κριμένες άπαλλοτριώσεις και ή Πολιτεία παραιτείται από την άπ' ευθείας μισθοδοσία του Κλήρου» και έπιπροσθέτως ή Πολιτεία «τακτοποιεί όριστικά την έκκρεμότητα από άπαλλοτριώσεις μέχρι τό 1939 μέ την παραίτηση τής Έκκλησίας τής Ελλάδος από όποιεσδήποτε άξιώσεις πέραν τής συμφωνημένης έτήσιας καταβολής πού προορίζεται για την δαπάνη μισθοδοσίας» και κατά ταύτα ή Έκκλησία άπογυμνώνεται από τό μόνο δικαιοπολιτικό της όπλο, στερουμένη διηνεκώς τής δυνατότητας προσφυγής τόσο στά Έθνικά όσο και στά Εύρωπαϊκά Δικαστήρια, όταν έχει πλήρως δικαιωθεί για την Έκκλησιαστική της Περιουσία και ύφίσταται σχετικό δεδικασμένο από τό ΕΔΑΔ μέ την άπόφαση 10/1993-405/483-484. Έπιπροσθέτως μέγιστο μέρος αύτής τής περιουσίας ανήκει σέ έτερα αύτοδιοικούμενα Νόμικά Πρόσωπα τής Έκκλησίας έκ μερους τών όποίων δέν μπορεί νά παραιτηθῆ ή Έκκλησία τής Ελλάδος, άνευ ειδικής πληρεξουσιότητας.

Η άναφορά στό Σχέδιο ύλοποίησης στό (2.4.1 Αποτίμηση Συμφωνίας και 2.3.5 Περιεχόμενο τής Συμφωνίας) ότι «Η Πολιτεία παραιτείται από την απ ευθείας μισθοδοσία του Κλήρου» και ότι «Η Πολιτεία παύει να μισθοδοτεί η ίδια τον κλήρο της Εκκλησίας της Ελλάδος» όταν μέ τόν Ν. 4111/2013, επί ύπουργείας Άννας Διαμαντοπούλου, οι Κληρικοί και οι Έκκλησιαστικοί ύπάλληλοι ένετάχθησαν μισθολογικώς στό ανθρώπινο δυναμικό του Έλληνικοϋ Δημοσίου και μισθοδοτούνται από τόν Κρατικό Προϋπολογισμό και όχι από ειδικό κονδύλιο μισθοδοσίας, διά τής Ένιαίας Αρχής Πληρωμών σημαίνει ότι διαγράφονται οι Κληρικοί και οι Έκκλησιαστικοί Υπάλληλοι από τό ανθρώπινο δυναμικό του Έλληνικοϋ Δημοσίου και θά μισθοδοτούνται από τό Ταμείο μισθοδοσίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος διά τής Ένιαίας Αρχής Πληρωμών, μέ την διακινδύνευση πού αύτό δικαιοπολιτικά συνεπάγεται, και παρά την άρνηση τής Σεπτῆς Ίεραρχίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος όπως όμοφώνως άπεφασίσθη στις 16/11/2018.

Η άναφορά στό Σχέδιο ύλοποίησης 1.3 (Ταμείο Αξιοποίησης Εκκλησιαστικής Περιουσίας) «Συνιστάται ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «Ταμείο Αξιοποίησης Εκκλησιαστικής Περιουσίας Ανώνυμη Εταιρεία» και διακριτικό τίτλο «Ταμείο Αξιοποίησης Εκκλησιαστικής Περιουσίας-ΤΑΕΠ». κινείται προς την όρθή κατεύθυνση άν και σέ κανένα Εύρωπαϊκό Κράτος Δικαίου δέν άποζημιώνεται ή κρατική λειτουργία μέ τό 50% τών έσόδων, όπως έπιδιώκεται έν προκειμένω, για την άμβλυνση και άφαίρεση τών γραφειοκρατικών και λοιπών έμποδίων προς αξιοποίηση τής

ιδιωτικής περιουσίας. Ωστόσο δέον νά αναφερθῆ ἐν προκειμένῳ ὅτι παρόμοια προσπάθεια μέ τό Ν. 4182/2013 ἀπέβη ἀλυσιτελής.

Ἐπομένως κατόπιν τῶν ἀνωτέρω τό Σχέδιο ὑλοποίησης τῆς Συμφωνίας Πολιτείας-Ἐκκλησίας τῆς Τρίτης 12/2/2019 ἔχει τεράστια νομικά κενά, εἶναι πρόχειρο καί ἀποδεικνύει ἔλλειψη ἐπιστημονικῆς προσέγγισης, ἐνός ἰδιαιτέρως σοβαροῦ καί εὐαισθήτου θέματος πού ἀφορᾷ σέ 10.000 Ἐκκλησιαστικά πρόσωπα καί προσκρούει στήν ἀπόφαση τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού ἀπέρριψε γιά τό μισθολογικό ζήτημα ὁποιαδήποτε μεταβολή ἀπό τό ὑφιστάμενο κάθεστώς.

Τέλος τό Σχέδιο ὑλοποίησης τῆς Συμφωνίας ἀναφέρεται (1.1 Σύνοψη, μέρος 1ο) στήν κύρωση πού θά λάβει ἡ συμφωνία μεταξύ Πολιτείας καί Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Στήν Ἑλλάδα ὁμως ὑφίστανται καί ἕτερες δύο κανονικές δικαιοδοσίες πέραν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἡμιαυτόνομος Ἐκκλησία τῆς Κρήτης καί οἱ ἀπ' εὐθείας ὑπό τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διοικούμενες Μητροπόλεις τῶν Δωδεκανήσων διά τίς ὁποῖες σιωπᾷ τό Σχέδιο ὑλοποίησης. Δι' αὐτάς θά ἰσχύσει ἕτερο κάθεστώς καί ἂν ναί γιατί;

Πειραιάς 14/2/2019

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ